

състояніе на хазната позволявало да са празнува бракосъчетаніето съ великолѣпіе, достойно за най-великия царь и за найпървото царство на Европа.

Обыкновенно въ подобни обстоятелства никой, подирь наложеніето на министра, не земаше думата. Царьтъ правяше едно одобрително кимване, и съ-кой имаше позволеніе да подражи примѣра на монарха. Но въ този день министрътъ, като желаше да даде поводъ на сына си — първий пѣтъ прѣдставенъ въ свѣта, и къмъ когото за тайни нѣкои причини, искаше да привлече царското благоволеніе — да искаже дарованіята си, той са обърнѣ къмъ Уседа и къмъ Фернанда д'Алвайда, и имъ рече съ благорасположенъ тонъ:

«И тѣй, млади господа, що мислите за туй което чухте? Млады свѣтници царскы, кажете ни мнѣніето си. Азъ съмъ увѣренъ, че Н. Величество съ благодареніе ще го чуе.»

Царьтъ направи одобрителенъ знакъ съ ржката си и министрътъ продължи:

«Защо са червишь и боишь, господине Фернанде? Бжди спокоенъ пый некамы само мнѣніето ти, а най вече истината. Уседа ще ти покаже примѣръ.»

И той кимнѣ на сына си да начене.

Уседа съ едно словце, което са преестори че е негово и неприготовено, но което бѣше скроено отъ много време и преглѣдано може бы и отъ баща му, сърадова съ вѣжливоеть и съ ласкателство царя за бракосъчетаніето му, за голѣмытъ му царекы добродѣтели и за неподражаемото остроуміе съ което е направилъ избора.

Отъ тука естествено той минѣ на похвалытъ на първия министръ, одобри во всеичко изложеніето му, и свърши като изобрази съ най свѣтливы цвѣтове настоящето и бѣдѣщето благополучіе на Испанія.

Одобрително шепнатѣ отъ сичкытъ послѣдува словото. Когато доде редѣтъ на Фернанда д'Алвайда, той заговори изъ найнапрѣдъ съ смиреніе за младо-